

Ráadásul itt van a tavaszi szél kintornája, amint az ablak mögött nyöszörög és itt vannak az öreg bútorok, amint pattognak az éjszakában.. És Maris néni sincs itt, mert Gabi mellett virraszt. Gabi mellett, akinek piros az arca, lázas az ajka, forró a keze, könnyes a szeme és aki, szegény, nagyon csúnyán köhög...

6.

Rossz éjszakákon jól a paplan alá kell bújni és befúrni a fejet a párnák közé, hogy ne hallja az éj végtelen, fájdalmas síránkozását.

A nagy falióra vidáman ketyeg, mintha azt muzsikálná neki:

— A-lud-ni... a-lud-ni...

Ő az egyetlen vigasztaló, az egyetlen jóbarát az éjszaka halálos csöndjében, amelyben millió élet végtelen siráma fuldoklik a fekete takaró alatt...

Erdődy Elek.

A RÓMAI HOLDHOZ.

Róma fölött kék tenger-éj,
Aranyhajó a holdkaréj.
Allok didergős éj-időn
A síma, néma háztetőn.
Körülsuhog nagy köpenyem,
Nemes birétum fejemen.
Kezemen zörgő olvasó,
Az ajkamon zsolozsmaszó.
De most a hold varázsa von
S a holdat így szólomgatom:

Te méla mécs imám felett,
Öreg barát, köszöntelek.
Két szarvad kétfelé mutat
S én követem a két utat.
Az egyik égfelé suhint —
Ó minden, minden arra int!
Tán odalel kis árva szóm,
Meleg még tőle olvasóm.
De most a másik szarvadon
Az északot találgatom.
Fenn északon most zúg a szél,
Mutatja már fogát a tél.
De jó fészek a kicsi ház,
A kályhában piros parázs.
A téa lágyan duruzsol,
Sült krumpli hív a hamuból,
S az izzadt két ablak közül

Kövér szalonna is kerül.
(A Mária néni ölt minap:
— Mondok, jó lesz az úrfinak.)
Asztalhoz ülnek csendesesen,
Az én négy szép legédesem.

És meg sem hült a téa még,
Előkerül a könyv, a kép
S fölhajolva követik
Távoli lábam lépteit.
Aztán kinyíl a zongora
És fölremeg Solvejg dala.
Zsong, zsong a gazdag mély zene,
Mintha idáig zengene.
Ó mintha most is hallanám
És melegedném dallamán.
Míg Róma holdját zengetem,
Lám, szívem így melengetem.
S egy drága napra gondolok —
(Siettéssétek angyalok!)
Amidőn kis-gyerek fejem
Anyám ölébe ejthetem.
És elkezdem mesélni majd
(Mint vén hajós a régi bajt):
Hogy melegedtem egykor én
Rómának őszi éjjelén
Szent Pantaleon tetején.

Sík Sándor.